

ščenje, da je znano povsod, da člani Katoliškega prosvetnega društva v Gornjemgradu kaj slabega sploh ne igrajo ter da njih predstave privabijo ljudi od več ur daleč. Ker so bile dosedaj na vrsti samo resne igre, so se igralci odločili, da pokažejo še enkrat na odru tudi kaj veselega in zabavnega; zato bodo igrali meseca februarja Vombergarjevo »Vodo«, ki bo posebno pomembna tudi za Gornjigrad ter bo vzbudila vsem obilo smeha in zabave. Torej tudi takrat na veselo svidenje!

Pišce. V nedeljo dne 29. januarja t. l. pop. ob pol treh homo ponovili igro »Guzaj« v petih dejanjih in šestih slikah, ki je dramatisirana po Golečevi povesti istega imena. Kdor je igro videl na Štefanovo, vsak pravi, da jo bo še gledal. Pa ne homo Guzaja v njegovih slabostih posnemali v življenju, ampak Guzaj nam je le vzgled, kakšni ne smemo biti. Zato bo pa tokrat tudi zelo nizka vstopnina, da bo lahko vsak prišel na svoj račun. Na svidenje torej v nedeljo! Tud okoličane vabimo, da vidijo sliko tistega, ki je nekaj rogovilil po njihovi okolici. Pridite!

Kriza igralnic.

Kakor je videti, so dogospodarile vse največje evropske igralnice, ker ne posedajo nikdo, kar bi se lahko zaigral ter zgubil. V kolikor so igralnice zasebna podjetja, so njih lastniki v sedanji krizi hudo prizadeti.

V Nizzi ob francosko-italijanski srednjezemski morski obali je bila pozidana pred dvema letoma nova in razkošno opremljena igralnica. Lastnik je bil uverjen, da bo dobil tekom dveh let v stavbo zazidani denar nazaj z visokimi obrestmi. Že tekom prvih 5 mesecev je zgubil 3 milijone, nakar je prezidal igralnico v garažo.

Tudi v Monaco (blizu tam, kjer je zgoraj omenjena igralnica) je danes slabo. Prebivalci te samostojne države so bili davka prosti, ker so vse izdatke lahko krili z dobičkom igralne banke. Danes so upeljali tudi v Monaco splošno dolžnost plačevanja davkov. Le tu in tam še obiščejo kakšni turisti igral-

ne dvorane v Monaco, a le iz radovednosti, da si ogledajo promet, ne da bi sami igrali.

Največji dobički so bili priigrani v Monte Carlo, Cannesu in Deavillu. — Monte Carlo je kasiral povprečno v navadnem letu čisti dobiček pol milijarde Din. Danes so tudi tamkaj igralne mize nezasedene. Lastniki igralnih podjetij so se prepričali, da ni več občinstva, ki bi zmoglo plačilo zaigranih svot.

Igralnica v Biarriu (ob francosko-španski meji) je bila ponujena na prodaj za 5 milijonov. Ni se javil niti eden kupec, čeravno so bile podane vse možnosti na dobiček. Celi del mesta, na katerem so zgrajeni hoteli in druge stavbe, je bil last nekdanjega umivalca steklenic, ki je znal iz omenjenega francoskega zdravilišča izvleči neizmerno bogastvo. Ko mu je ponujal pred leti med preletom Rokavskega zaliva smrtno ponesrečeni belgijski žid Löwenstein 40 milijonov za posest, ni prejel na ponudbo niti odgovora. Danes se ne morejo znebiti dediči umivalca steklenic igral-

nice niti za 5 milijonov. Tudi znamenje časa!

Nekatere znamenite igralnice so začele nastavljeni gledališke igralke ter filmske dive, ki tvorijo privlačno moč za lahkožive bogataše.

Za francosko državo pomeni kriza v igralnicah težko zgubo. Veliko so nesli davki na vstopnice in na igralne karte. Čisti državni dobiček francoskih igralnic je vrget leta 1929 — 2 milijona frankov, leta 1930 je bilo opaziti znatno nazadovanje, danes je ta vir usahnil.

Hudo je udarila usoda francosko igralnico Le Touquet, ki se je nekoč veselila obče priljubljenosti. Predvsem so našli tamkaj na živalski način ob priliki sprehoda umorjeno in izropano Angležinjo. Obiskovalce igralnice bi naj dovažalo in odvažalo posebno letalo, ki je ponesrečilo s potniki vred. Igralnico Le Touquet so zaprli zaradi preslabega obiska.

Ali še bo sploh kedaj zasijala igralnicam boljša bodočnost, je prav težavno vprašanje.

Lokovica-Prevalje. Obmejna dvorazredna narodna šola v Lokovici pri Prevaljah — edina nam še ostala šola divne Podjunske doline — je na tih način v obliki lepe in prirsčne božičnice proslavila dne 15. t. m. desetletnico, odkar je (dne 30. septembra 1922) ob končnoveljavnih razmejitvi, pripadla Jugoslaviji. Prejšnji dan je deca te šole z živahnimi vzkliki, z zastavicami v rokah ob okrašenih oknih svoje šole pozdravila naše koroške pevce kot prva ob vstopu na jugoslovanska tla, drugi dan je sama pri bogatem vzporedu manifestirala ob spominu na osvoboditvi svoje šole in v želji po skorajšnji združitvi vseh koroških bratov z nami, ko je krepek deček deklamiral med drugim: Bratje preko Karavank! Ljubite se, bodite edini, da bosta silni vi in vaši sin, ki rešili nas bodo zank! in je koroški pevski zbor zapel peslepo »Tam, kjer teče bistra Zila.« Pri

proslavi je bila dvorana natlačeno polna. Počastili so proslavo s svojim obiskom še tudi: vlč. g. župnik Hornböck iz Mežice, kateri je bil dolgoletni katehet te šole pred prevratom in po njem do leta 1931; gč kaplan in katehet tukajšnje šole J. Sem ter ravnatelj mežiške meščanske šole g. Hergouth z gospo soprogo, ter mnogo gostov iz onkraj meje. Šola, ki je priredila proslavo, leži tik državne meje in je pripadla naši državi po dveletnem avstrijskem gospodstvu od leta 1920 do 1922, popolnoma izpraznjena do zadnjega žeblja. Z razmejitvijo je bil jugoslovanski del občine Libuče, ki je obdržal svoje ime, zelo okrnjen in zato gospodarsko osirotel. Libuški občinski odbor oziroma krajevni šolski odbor v Lokovici s predsednikom g. Gradišnikom, je imel za tako siromašno občino veliko stroškov, da je šola v borih desetih letih zopet uredil, opremil in renoviral, posebno ker se je šola — prej enorazrednica — razširila v dvorazrednico. Po zaslugi komisarja bivše mariborske oblastne samouprave g. dr. Leskovarja, je dala ista šoli 10 tisoč Din podpore, s čimer je bilo silno mnogo

tovarniškega delavcu, nemški ključavničar pritrudi madžarskemu sosedu ključavnico na vrata.

Najstarejša trgovska tvrčka na svetu

je v Stockholmu na Švedskem, ki že trguje od 12. stoletja naprej, kar dokazujejo do danes ohranjene listine.

Cesarja Leopolda II. je neki večkrat v vojnah ranjeni vojak zaprosil, da se mu poviša plača, katero je dobival kot invalid. Cesar ni bil ravno najboljše valje in zato je prošnjo odbil z kratkimi besedami: »To ne gre, moja blagajna ima luknjo.«

»In moja glava, veličanstvo, ima pet lukenj in vse sem dobil

Zopet je začel lajati pes, nato pa se je kmalu pomiril.

»Učitelj prihaja,« je rekel sin.

»Kako veš to?«

»Čutim. Ali mu bova odprla?«

Mati je prikimala.

»Dobro misli o nas. Odpri vrata!«

Bil je res stari učitelj. Brez besede je segel obema v roke. Najprej so molčali vsi, trle so jih prav hude skrbi. Nato je starček izpregovoril.

»Prišel sem . . . če bi me kdaj utegnila kaj potrebovati . . . da prideta k meni ali pa me pokličeta.«

Fant je skočil kvišku.

»Gospod učitelj, le eno naj vas vprašam: ali imate mojega očeta za krivega?«

»Bog sam ve, kaj je res.«

»Če nimate povedati nič drugega, gospod učitelj, potem je najbolje, da zopet odidete.«

Mati ga je posvarila; fant pa je le kljuboval. Tedaj je starček prijazno rekel:

»Nekaj ti porečem, mlada vihra ti: Colnarji imate vročo kri. To ni kaj prida. Če bi bil sedel

med porotniki, bi bil krivdo ravnotako zanikal, kakor jo je zanikal gospod graščak s Holovca.«

Fant se je vnel; tudi materine oči so se široko odprle in roke so ji rahlo trepetale.

»Ali je gospod s Holovca res . . . ali je res?«

»On je krivdo zanikal; drugih enajst je na žalost reklo: da. Sam mi je povedal to.«

»Naj mu Bog povrne!«

Sedaj šele sta povabila učitelja, naj sede.

»Prišel sem pravzaprav zaradi Karla. Ušel je iz gimnazije. Ali naj bo s tem tudi njegovega študiranja konec?«

Fant se ni premaknil. Jokaje je pomolila mati pismo svojega moža »ez mizo. Učitelj ga je bral zelo ganjen.

»Da,« je vzdihnil, »to je zelo hudo!«

Nato je zavladal v sobi globok molk, mrtvaški molk po odmrli sreči. Ura na steni je trudno nihala. Tisto uro, ko je bil Colnar obsojen, je obstala. To je bila povedala dekla.

»Naj stoji,« je tedaj rekel Karel, »naj stoji o dolgo, dokler oče ne bo opran. Kaže naj

pomagano. Tudi, da je mogla biti proslava letos izvedena in je moglo biti obdarovanih vseh 86 otrok, sorazmerno s premoženjskim stanjem njihovih staršev ter marljivostjo dece, v kljub gospodarski stiski ter težkim krajevnim razmeram, je največja zasluga Družbe sv. Cirila in Metoda, ki je prispevala 1500 Din, banske uprave, ki je dala 400 Din, Kolu Jugosl. Sester v Mežici, ki je podarilo 300 Din in posodilo opremo za oder in igro. Dalje so podarili krajevni odbor Rdečega križa v Prevaljah, občinski odbor Rdečega križa v Ljubljani, Bratovska skladišča v Prevaljah vsako po 200 Din. Tudi zasebniki, podjetja, trgovci, obrtniki, gostilničarji, mesarji, Delavska pekarna, konzumna društva, posebno I. Del. kons. društvo, itd. iz Prevalj, Mežice in Guštanja, so v denarju in blagu mnogo prispevali k dostojni proslavi in lepi obdaritvi naše dece. Tvrđki Skabrne in Štermečki, nekaj knjigaren in banovinska zaloge so se spomnili z lepim darom v blagu, v denarju in v šolskih potrebščinah naše dece. Posebno pa je povdariti krajevne činitelje, ki so z delom, v blagu in denarju žrtvovali vsak po svojih močeh, da čim lepše poteče proslava in da so pripravili pridni koroški dečici veselo presenečenje. Osebito tukajšnja posestnica in trgovka gospa Kralj, g. župan Gradišnik, trgovec g. Ortan, kmetje g. Aleško, Hainc in Kumprej iz Št. Danijela so mnogo žrtvovali k proslavi, posebno za novo ustanovljeni šolski oder, za katerega je tukajšnji Podmladek nabral v prostovoljnih prispevkih lepo svoto 170 Din. Po zaslugi g. župnika Hornbočka in na osebno intervencijo sosedu Šmihelčana presviti. Ljubljanskega škofa dr. Rožmana je prejele šola tudi 30 katekizmov. Vsem še enkrat izreka najkoplejšo zahvalo: upraviteljstvo šole.

Sv. Jernej nad Muto. Malo kedaj se v časniku bere ime tega kraja, zato sporočimo sedaj nekaj novic. Za božične praznike so naredili šolarji skupno z g. šolskim upraviteljem velike jaslice in postavili lepo božično drevo, ki so ga prižgali na sveto noč, na novo leto in sv. Tri kralje. Polnočnica je bila tokrat, katere tukaj ni bilo od leta 1924. Prehod čez mejo o polnoči je bil prost, kakor tudi vse praznike. Dne 7. januarja so obhajali graničarji svoj pravoslavni Božič. Posebnost letošnje zime je, da je na planini prav mila, vsaj do sedaj je bila, december je bil

solnčen, večinoma brez vetra, tako da so sredi dneva letale muhe okoli in so bile ovce na paši, tudi sedaj po novem letu je januar še vedno vesel in ljudje, ki pridejo iz doline, se temu čudijo. Ako gledaš s planine, leži okrog in okrog megla kakor morje, iz tega morja se vzdigujejo otoki Radelj, Pohorje, gora Uršula, Savinjske planine, Čičkove peči nad Pernicami in Golica. Na planinci pa

Kino doma? To lahko iznajdeš sam!
Čitaj roman »Satan in Iškarjot«! Zah-tevaj ponudbo pri Cirilovi tiskarni v Mariboru!

solnčice sije, na planinci lušno je. Tudi od tukaj smo šli v petek dne 13. januarja v Slovenjgradec poslušati lepo petje koroških Slovencev. Sprejem pevec je bil že v Dravogradu prisrčen in ganljiv, še bolj v Slovenjgradcu.

Št. Peter pri Mariboru. V Celestrini je umrl po daljši bolezni Budja Janez, bivši viničar, star 87 let. Pokopan je bil pretečeni torek. Najdobri starček v miru počiva. — Na svečnico

imajo šentpeterske žene svojo običajno vsakoletno cerkveno pobožnost. — Prvo nedeljo v februarju se vrši popoldne po večericah redni mesečni sestanek fantovskega krožka. Pride predavatelj iz Maribora. Mladina pridi! — Tudi možimo in ženimo se pridno. Med drugimi se je poročil naš učitelj g. Mesarič And. Za zakonski stan se je odločila tudi naša gđc. Jožica Lorberjeva in se bo od nas preselila v Slovenjgradec. — Fantovski krožek priredi pod okriljem prosvetnega društva »Skala« eno izmed prihodnjih nedelj, ko bo dovolj snega, smuške tekme in sicer za člane fantovskega krožka.

Fram. Pri nas smo izročili materi zemlji dne 18. januarja 38letno Marijino družbenico Zaliko Kotnik. Pretrgala je nit njenega vzornega življenja jetika, katero je voljno in bogudano prenašala dve leti. Veličasten pogreb blagopokojne je dokazal njeno obćoprijubljenost v domači župniji in celo pri precejšnjem številu Mariborčanov. Spremljala jo je na zadnji poti od doma poleg ljudskih množic Marijina družba, pevsko društvo je zapelo več žalostink in g. župnik je govoril

Močni vojaški oddelki stražijo v prestolici Španije v Madridu javna poslopja pred komunističnimi napadi.

vedno tisto uro, ko je bila izrečena sodba, da noben dan ne bomo pozabili na to.«

O polnoči pa je mati vstala in je uro navila. Karel se je bil priplazil za njo, in skoraj bi se bila pripetila nesreča, ko ga je zagledala tako nenadoma.

»Zakaj delaš to, mati? Ali hočeš pozabiti?«

»Nikoli ne bom pozabila. Toda ura mora iti. Toliko let sem bila vajena, poslušati njeno tiktakanje iz sosedne sobe. Če ne gre, mi je, kakor da bi očetovo srce ne bilo več.«

»Naj torej gre,« je rekel sin. In ura je začela biti polnoči. —

»Sedaj so sedeli tu vsi trije, ki jih je trla skrb, in so poslušali, kako je štela ura njihove samotne minute.

»Gospa Colnar,« je začel učitelj tolažljivo, »to pismo je izliv velikega obupa na začetku hudega časa. Vendar pa se bo ubogi mož pomiril. Pretrpel bo, kakor je bil pretrpel vojno. Pravi, da je to njegov testament. Ne bomo verjeli, da bo res tako. Kar pa odreja v pismu, naj

vama bo sveto. Grunta ne smeta prodati. In Karel mera v gimnazijo nazaj.«

»Ne morem . . . ne morem . . . kaj poreko sošolci . . . kako me bodo gledali . . . ne morem!«

Fant je položil glavo na rob mize. Močna njegova mladeniška postava je drgetala.

»Ne morem . . . ne morem!«

»Saj ti tudi treba ni, Karel, hoditi v staro gimnazijo nazaj. Jaz imam edinega sina, ki je šolski svetnik. Ta bo že ukrenil, da boš sprejet drugje. In tam nobeden človek ničesar ne ve o naši nesreči.«

Te besede so fanta opogumile in rekel je, da bo voljo svojega očeta izpolnil, ostal v šoli in da bo priden.

»Seveda,« je dejal učitelj, »bo stroškov malo več, kar se tiče vožnje, in tudi sitnosti bo več. Boš pač samo dvakrat v letu hodil domov, o božiču in o velikih počitnicah.«

»Vdal se bom v to,« je rekel Karel.

»In jaz si bom vse pritrgala od ust, da bo tudi o Veliki noči lahko prišel domov,« je pristavila mati,

Dalje sledi.

v vojnah za vaše veličanstvo!« je pogumno odgovoril vojak.

»To je nekaj drugega,« nasmejal se je sedaj cesar, »te luknje moramo zamašiti!« In plača se je prosilec še isti dan povišala.

V zapuščini.

Sodnik: »Kako se vi drznete, pridi taksem k sodniji?«

Dedič: »Oprostite, saj stojim v vabilu, naj pridem v zapuščini svojega očeta.«

Slabo razumel.

Zdravnik: »Moj nasvet ste izpolnili, kaj ne, pili ste eno uro pred zajutrkom kro-pa?«

Bolnik: »Da, da, pa nisem mogel dalje piti, kot 10 minut.«

Uspeh zdravljenja

zavisi v prvi vrsti od tega, da poznamo pravi vzrok bolezni, saj nas še narava sa-

ma s tem, da občutimo bolečine, hoče opozoriti, kje je zdravje v nevarnosti. Za revmatične, prehlad, za masažo, trganje v členkih, bolečine v križu, obrazu in vsem telesu imejte pri hiši pravi Fellerjev Elsafloid, ki se uporablja že nad 35 let. Fellerjev Elsafloid se dobi v apotekah in tozadevnih trgovinah po 6,

9 in 20 Din. Po pošti najmanj 1 paket (9 polkusnih ali 6 dvojnih ali 2 veliki specialni steklenici) 58 Din, trije taki paketi samo 139 Din pri lekarnarju Eugen V. Feller, Stubica Donja, Elsatrg 341. (Savska banovina.)

Odebr. od Min. soc. pol. i nar. zdr. Sp. br. 509 od 24. III. 1932.

pokojni ob odprtem grobu. Zalika je gospodinjala svojemu vdovljenemu očetu Francu, ki je že 50 let naročnik »Slovenskega gospodarja«. Zapušta poleg žalujočega očeta dva brata. Vzorna Marijina hčerka Zalika, prosi za očeta in žalujoče sorodstvo pri nebeški Materi! Darovalcem vencev in sploh vsem, ki so posodili blagopokojni zadnjo pot, iskreni: Bog plačaj!

Fram. Umrla sta dne 17. t. m. Jurij Ribič, posestnik na Požegu, v 81. letu in v Morju 18-letni Anton Mom, po domače Srbočnikov, dober fant, ki se je lani izučil čevljarstva v mestu, a si tudi nakopal bolezen. Naj počivata v miru! — Na pragu hiše je spodrsnilo Matevžu Blažič, posestniku v Morju, padel je tako nesrečno, da si je zlomil nogo v stagnu; peljali so ga v bolnico. Daj Bog zopet zdravje dobremu možu, da bi še nadalje lahko pomagal v cerkvi!

Sv. Janž na Dravskem polju. Od 5. do 12. februarja se vrši v naši fari sv. misijon pod vodstvom č. gg. misijonarjev lazaristov iz Ljubljane. Vsi dobro misleči ste prisrčno vabljeni, da se te svete pobožnosti polnoštevilno udeležite!

Sv. Frančišek v Savinjski dolini. Po daljšem mučnem trpljenju je v nedeljo dne 8. januarja zaspala v Gospodu Urhova mamica Ana Slatinšek, stara šele 49 let. 27 let je živela s svojim možem v zakonu. Bila je skrbna vzgojiteljica svojim 12 otrokom, ki so razen hčerke Rozike, ki je pred 4 leti v cvetu mladosti nenadoma umrla, še vsi živi. Sin Jože je gojenec kn.-šk. dijaškega semenišča. Na njeni zadnji poti k večnemu počitku so jo v velikem številu spremlili njeni sorodniki in prijatelji, kakor tudi njene sosesre, članice tukajšnje skupščine III. reda. Sedaj počiva spokojno njeno telo na prijaznem Stražkem gričku pri cerkvi sv. Frančiška, a njena duša se gotovo veseli večne blaženosti pri božjem Prijatelju, ki jo je med boleznijo večkrat obiskal. Bridko prizadeti Urhovi družini, kateri je stalen prijatelj tudi naš »Slovenski gospodar«, naše prisrčno sožalje!

Št. Vid pri Planini. Za novo leto so nam zapeli zvonovi žalostno pesem: umrla je naša draga Kristina, sestra Kristina Luskarjeva. Pa ni umrla; saj je rekla sama, da noče umreti, temveč da gre pozdravit svojega ateka, ki je že 12 let brez svojih domačih. In kako bi umrla? Mlada, še v cvetju pomladi komaj pred par leti je maturirala. Preden pa je odšla, je naročila, da vse drage prisrčno pozdravlja. In zdaj spi tam ob zeleno-modrem Vrbasu. Z ljubeznijo je vzgajala mladino in darovala lastno življenje. Naj počiva v miru!

Kostrivnica. Veličasten pogreb, kakor jih Kostrivnica malo doživi, je pričal, kako priljubljen je bil bivši tukajšnji cerkveni ključar Franc Ogrizek, po domače Hrūp, ki smo ga dne 9. t. m. kot prvega v letošnjem letu spremljali k večnemu počitku. Bil je izredno žaljive narave, ki ga tudi v bolezni ni zapustila, vendar tudi v šali vedno dostojen. Zapušta ženo, sestro misijonarja g. Zorka, in 10 otrok, ki so vsi vzorni člani naše fantovske in dekliške Marijine družbe, eden cerkovník, štiri pa cerkveni pevci. Na dan pogreba so vsi vzgledno darovali sv. obhajilo za umrlega očeta in tako tudi s tem pokazali, kako naj prav kristjani žalujejo za svojimi rajnimi, —

Fantje tukajšnje Marijine družbe so si omislili godbo na pihala. Želimo pri pouku veliko uspeha!

Celje. Gojenci tukajšnje orglarske šole izrekajo tem potom javno zahvalo Združni zvezi v Mariboru za združno-knjigovodski tečaj, ki ga je priredila od 10. do 14. januarja t. l. v Celju v Domu. Posebno se še zahvaljujemo gg. predavateljema: nadrevizorju Pušenjaku in revizorju Urbaniju. Tudi v kritičnih časih hočemo kot organisti delati za procvit združništva!

Bizeljsko. Včasih so hodili k nam z one strani Save le tovorniki, ki so odvažali naša vina, sedaj pa hodijo k nam tudi po neveste. Tako se je pripeljal v nedeljo dne 15. t. m. Miloš Volk, mlad posestnik iz Čateža, in povabil na svoj dom Pepco Petrišič, hčerko znanega posestnika in cerkvenega ključarja pri Mariji Magdalení. Roke sta si podala v domači cerkvi v Orešju. Božji blagoslov naj spremlja mlado ženo in gospodinjjo, da bi tudi na novem

domu in v novem kraju bila tako priljubljena in spoštovana kot je bila tukaj.

Pišec. G. urednik! Našega Karleka ni več. Prišli so po njega, pa je šel. Še smeh je imel na ustnicah. Toda vsi upamo, da se še vrne v našo sredino. Kakor vse kaže, je bil smel in korajžen dečko. Upamo pa tudi, da ne bo dolgo odsoten od nas. — Smrt kosti le pri starih ljudeh to zimo pri nas. Pred kratkim nam je pobrala že priletno Ano Koprivc in Molana iz Malega vrha. Naj jima sveti večna luč, preostalim iskreno sožalje!

*

Kaj smo dosegli?

(Dopis iz Štrigove pri Ljutomeru)

»Slovenski gospodar« je že meseca aprila v eni svojih številok poročal o veselju in zadovoljstvu, da smo prišli pod dravsko banovino. Sicer imamo nekoliko nezadovoljstev, ki se ne strinjajo z nami, toda teh ni niti 10%. Ti nezadovoljnejši nas vprašujejo, kaj smo s tem pridobili. Ker naša občina šteje 6417 prebivalcev, nam ni mogoče, vsakemu posebej odgovorjati na taka vprašanja. Zato hočem odgovoriti tem potom ter poudariti pridobitve in uspehe, ki smo jih dosegli v času, odkar smo pod dravsko banovino, to je od 8. oktobra 1931 do sedaj.

1. Cesto Štrigova—Dravsko Središče v dolžini približno 18 km je prevzela od občine banovina. Ta cesta sploh ni bila nikoli občinska, še za časa bivšega madžarskega režima je bila takozvana »Varmegjinska cesta«, po razsulu bi se avstro-ogrsko države je to cesto prevzela Zemaška vlada v Zagrebu, pozneje je prešla v popolno oskrbo gradbene sekcije v Varaždinu, potem je postala oblastna cesta, ki jo je prevzela bivša mariborska oblast. V času, ko je Medjimurje bilo pod savsko banovino, je to cesto od mariborske oblasti prevzela savska banovina in jo je tekem 14 dni predala v popolno oskrbo in —drževanje občini. S tem je občina, ki je prej morala vzdrževati približno 150 km svojih prejšnjih občinskih cesti 2. in 3. razreda, raznih hribovi h blatnih klancev, pridobila še nov veliki jarem, ki ga že skoro ni mogla nositi. Na zahtevo občanov je občinski odbor vložil na bancko upravo v Zagreb 3 prošnje, naj bi to cesto, ki ni bila nikoli občinska, prevzela banovina, toda vse te prošnje so bile brezuspešne, enostavno zavrnjene. Ko smo prišli pod dravsko banovino, pa je ta cesta brez vsake prošnje s strani občine bila prevzeta od banovine.

2. Dobili smo v Štrigovi žandarmerijsko postajo. V občini Štrigova s 6417 prebivalcev, kjer se nahaja občinski urad, okrožni zdravnik, lekarna, trgovine, gostilne, župnišče itd., je bila žandarmerijska postaja pred 60 leti, pa nam je bila odvzeta leta 1922. S tem časom je občina spadala v eni polovici pod rajon žandarmerijske postaje Macinec, v drugi polovici pa pod rajon žandarmerijske postaje Murako Središče. Na zahtevo občanov je občinski odbor od leta 1922 do leta 1931 vložil najmanj osem prošenj za ponovno vzpostavitev žandarmerijske postaje, toda vse te prošnje so bile brezuspešne, enostavno zavrnjene. Enkrat ni bilo razpoložljivih denarnih sredstev, drugič ni bilo razpoložljivega osebja itd. Ko smo prišli pod

Vsak naročnik mora vedeti:

1. Da znaša celeletna naročnina 32 Din, polletna 16 Din in četrtletna pa 9 Din.

2. Da bodo v letu 1933 zavarovani domovi samo dotičnih celeletnih naročnikov, ki bodo imeli vsaj do konca meseca januarja 1933 plačano naročnino za ves čas do sklepa leta 1933. Ako ima kdo že nekaj plačano, lahko letos izjemoma tudi doplača, pa seveda tudi samo tekem meseca januarja. Imamo namreč dogovor, glasom katerega bomo z zadnjim januarjem 1933 zaključili seznam zavarovancev. To smo že tudi v pravilniku točno označili in se bomo tega strogo držali.

3. Da lahko dobi na vsaki pošti položnico, na katero napiše številko 10.603 »Slovenski gospodar«, ako je našo izgubil.

4. Da vsakdo, ki ne misli biti več naročnik, pa list še prejema, na istega napiše: »Ne sprejme več«, in ga nam vrne, ker sicer bo moral plačati tudi za en mesec, ako bo pozneje izostal, ker ta izgovor, zakaj pa naprej pošiljajo, ne drži. Kdor prejema dva, naj enega vrne in napiše: Prejemam dva.

5. Da vsak, ki zdaj ne more plačati, pač pa bo plačal čez mesec ali dva, mora to javiti na dopisnici. Prepričajmo pa, da taki seve nimajo pravice do zavarovanja.

6. Da vkljub pomanjkanju denarja ne bo mogoče biti brez »Slovenskega gospodarja«, zato je najbolje plačati ga do konca januarja 1933.